

“ERC s’haurà de definir en matèria sindical”

Uriel Bertran (Badalona, 1977) és el portaveu nacional de les Joventuts d’Esquerra Republicana de Catalunya. En el marc dels seus objectius de mobilitzar i polititzar el jovent, aquest cap de setmana van aplegar uns milers de joves a la Font d’en Carròs (Safor) amb el festival Carrascar, com fan a Arbúcies, a l’estiu.

Fins no fa gaire, tenia pendent una petició fiscal de dos a sis anys de presó per negar-se a fer el servei militar. Té vint-i-cinc anys però parla amb més seguretat que molts polítics veterans. Uriel Bertran és des de fa quatre anys el portaveu nacional de les Joventuts d’Esquerra Republicana de Catalunya (JERC), organització a la qual milita des de fa vuit anys.

—Des d’una organització política juvenil com la JERC, com valora la mobilització ciutadana de la manifestació del passat 16 de març a Barcelona, durant la cimera de la UE?

—Va ser molt impressionant. Penso que es van donar diverses circumstàncies. Primer, el mateix tarannà dels moviments socials d’aquí, que sempre hem tingut una força molt important. Tot allò que era organitzar-se al marge de les institucions sempre ha tingut un arrelament històric als Països Catalans. Però, en certa manera, també crec que era una mobilització en clau nacional, de rebot general davant del Partit Popular i de totes les polítiques que ha impulsat. Ja veníem d’uns mesos de grans mobilitzacions, com les de la LOU, el tema del transvasament de l’Ebre i el PHN... Hi havia una sèrie de precedents d’aquesta gran mobilització, que també es va convertir en una protesta general d’una situació política que estem vivint.

—La política de partits és força desprestigiada, genera molta desconfiança. Què mou un jove a militar en un partit?

—La política de partits, l’han desprestigiada aquells partits que els inte-

ressa que la gent pensi que està desprestigiada. Es a dir, aquells que han practicat la corrupció, tant a àmbit espanyol com català, els que han tallat les vies de representació democràtica, els mateixos que els interessa que es vegi la “telebrossa” o que es potenciï *Operación Triunfo* per un canal públic com TVE... És part del sistema voler que la política estigui desprestigiada, per evitar que la gent intervingui en la política i, per tant, permetre que els de sempre puguin continuar repartint-se el pastís.

La política ho és tot. Si la Llei Orgànica d’Universitat s’aprova és perquè hi ha un partit polític, un sistema polític que l’aprova. Una política social o fins els horaris dels trens de rodalia depenen de decisions polítiques.

—Quines diferències hi ha entre JERC i ERC?

—Ens considerem a mig camí entre un moviment social de joves i una organització política estricta, com pugui ser ERC. Per a nosaltres la prioritat és la mobilització juvenil i la formació política de joves, encara que no siguin estrictament militants, com passa amb activitats com l’acampada d’Arbúcies o el Carrascar. Això, però, sense oblidar també cert treball institucional.

Tot i això, he de dir que ens agradria que no hi hagués cap diferència entre JERC i ERC. Esquerra Republicana ha d’anar assumint, i aquesta és part de la tasca que fem dins del partit, un treball molt més directe a àmbit social, molt més de treball ideològic al carrer i de politització de la societat. Ho fa, però ho hauria de fer encara

més, segons la nostra manera d'entendre.

—Entre les activitats de mobilització que feu destaquen els dos festivals que munteu a Arbúcies i el Carrascar. Però també funcionen els Casals Tio Canya.

—Ara n'hi ha set d'oberts, més dos en obres. De moment tots són al Principat, però la idea és obrir-ne, al més aviat possible, a València i Mallorca.

—Com neixen aquests casals?

—A partir d'una ponència de la JERC, fa un parell d'anys, que plantejava prioritzar espais de mobilització socials i juvenils per sobre del treball estrictament partidista. Vam arribar a la conclusió que el que cal no és que tothom voti ERC —nosaltres hi col·laborarem, evidentment—, sinó posar les condicions objectives perquè la gent participi del nostre projecte de manera natural, sense necessitat de fer proselitisme. Aquestes condicions objectives passen per conscienciar la joventut sobre els problemes socials i nacionals que patim, sobre la vertebració d'espais on es generi una il·lusió al voltant del nostre projecte polític. I aquí és on es plantegen les iniciatives com l'acampada jove d'Arbúcies, el Carrascar —en les dues acampades participen 15.000 joves— o els Casals Tio Canya. I ara estem editant *El Pamflet*, amb més de 15.000 exemplars distribuïts. També estem començant a crear un espai propi de mobilització juvenil, com la del passat 15 de març, contra la globalització, o el 6 de desembre contra la Constitució espanyola. Volem que això serveixi de revulsiu perquè la gent jove comenci a agafar un compromís d'autoorganització.

—JNC i Joves d'Unió es proclamen independentistes, a diferència dels seus partits grans. Se situen a l'esquerra del partit sènior, per entendre'ns. També sou a l'esquerra d'Esquerra?

—Ideològicament, no. El dia que ERC i la JERC difereixin ideològicament, la militància que som a la JERC no serem dins d'Esquerra, seria absurd. A mi em fa molta gràcia quan hi ha diferències ideològiques entre la joventut d'un partit i el partit. Per a mi això és una falta de credibilitat. Ideològicament, amb ERC pensem el ma-

"A mi em fa molta gràcia quan hi ha diferències ideològiques entre la joventut d'un partit i el partit. Per a mi això és una falta de credibilitat."

teix. Pel que fa a pràctiques socials, les JERC fem un treball molt més social. També és cert que no ens presentem a unes eleccions, per tant, és més clara la tasca que ens toca fer.

—La relació entre les joventuts de partits és reflex de la dels "partits pares", per exemple amb això de l'equidistància...

—La JERC treballa en unes línies concretes, molt definides, per dinamitzar els joves. Si en algun d'aquests àmbits de treball es coincideix amb algú, doncs es pot establir una col·laboració. Però tendim a treballar més amb organitzacions socials que no pas amb altres organitzacions juvenils polítiques. No m'imagino JNC o Unió de Joves fent una tasca de carrer, de mobilització juvenil.

—Amb altres organitzacions o moviments independentistes, quina relació teniu, per exemple, amb el Procés de Vinaròs?

—Respectem el Procés de Vinaròs, però creiem que no hi ha espai polític a Catalunya per a dues opcions independentistes. Pensem que hi ha un espai independentista plural, que hem de saber organitzar i dotar de referents en tots els àmbits. Està passant en l'àmbit universitari, amb la Coor-

dinadora d'Estudiants dels Països Catalans, amb gent de diferents organitzacions que treballem junts, on tothom té clar que no ha de ser un treball de partidista. O els joves per la defensa de l'Ebre, l'Espai Jove de la Inter-sindical-CSC o la CAL.

Per tant, hauríem de fer un pas cap a la maduresa i deixar-nos de debats estèrils que pel que fa a l'àmbit social tenen molt poca transcendència i saber estructurar aquestes opcions plurals. Hi ha altres debats que es poden deixar per a més endavant, quan anem assolint part dels objectius. Si no, sempre ens dividim abans d'hora, abans que hi hagi la possibilitat d'afrontar allò pel qual ens hem dividit.

—Aquest referent polític de què parla és ERC, o seria una altra fórmula?

—Ara mateix, ERC són unes sigles històriques, amb més de setanta anys de vida. Esquerra ha patit molts canvis, sobretot des del 1977, quan es va legalitzar. Dins d'aquest procés, creiem que s'ha anat convertint en un referent vàlid de l'independentisme. Per estatuts, a més, Esquerra reconeix els grups d'opinió interns. Per tant, si es volgués afrontar un procés d'unificació de l'independentisme, estic segur

“Pensem que hi ha un espai independentista plural, que hem de saber organitzar i dotar de referents en tots els àmbits”

que ERC podria afrontar des de la pluralitat aquest procés. Però en tot cas, hi ha altres fórmules, acords amb altres organitzacions a molts nivells. Jo no estic parlant que tothom entri a Esquerra –que potser seria la millor manera per reforçar i visualitzar aquest referent–. Segur que hi ha altres fórmules que permetrien que tothom se sentís còmode.

—Un altre d'aquests àmbits on treballu per articular un referent és el sindical. Vosaltres aposteu obertament per la Intersindical-CSC, en comptes d'establir relacions amb els grans sindicats.

—Per a nosaltres la via dels sindicats majoritaris és una via morta. Fins que no desaparegui la vinculació amb la resta del sindicat espanyol, en el cas d'UGT i CCOO, és una via morta. Per una raó molt simple: aquests sindicats a àmbit estatal fomenten la negociació col·lectiva d'àmbit espanyol. Això impossibilita la negociació col·lectiva al Principat o als Països Catalans. Volem un sindicalisme nacional i aquí fem una aposta estratègica per la Intersindical-CSC. Evidentment, això ha d'anar unit a un procés de confluència amb la resta de sindicalisme nacional

sectorial, fort en àmbits com l'ensenyament, per exemple, i amb una confluència amb altres opcions nacionals com la Intersindical de les Illes i la valenciana. I nosaltres treballem també perquè ERC assumeixi aquesta línia. Esquerra s'ha de definir en termes sindicals, ho haurà fer en els propers anys, li sigui més o menys còmode.

—Esquerra canvia de sigles als territoris dels Països Catalans. La JERC les manté.

—Mantenir-les comporta una politització de les pròpies sigles. Nosaltres, de moment, mantindrem les sigles. Hi hauria d'haver un debat molt profund. Però ara per ara no veiem la necessitat de canviar-les. El cas d'ERC és diferent, ja que es presenta a eleccions. El que s'ha volgut aconseguir amb el canvi de sigles és afavorir molt més la interlocució social, amb propostes d'organitzacions polítiques concretes.

Enric Rimbau

Premis Literaris de la XIII Nit de Sant Jordi. Perpinyà

30 d'abril de 2002
Capella de Sant Domènec
Perpinyà

Premi de periodisme escrit

ELTEMPS

Dotat amb 410 €

Bases:

- Podran presentar-se a aquest premi reportatges inèdits, redactats en llengua catalana i sobre temes que tractin de Catalunya Nord. Els articles periodístics d'altres gèneres o formats (entrevista, etc.) no podran optar al premi EL TEMPS.
- L'extensió de les obres presentades no haurà de ser inferior als 4 fulls sencers, ni superior als 7 fulls i mig, a raó d'uns 1.800 caràcters per full. Els originals hauran de ser presentats per triplicat, amb paper de format A4, escrits per una sola cara. També es podran presentar en suport informàtic (disquet d'1,44 MB), o bé a través de correu electrònic, en format Microsoft Word i respectant igualment les dimensions esmentades.
- Els textos s'hauran de presentar sense cap firma. Les referències que permetin d'identificar l'autor o autora (nom, cognom, adreça i telèfon) hauran d'anar separades, però adjuntes a l'obra, dins d'un sobre tancat que únicament farà esment, en la part exterior, del títol de l'obra. En cas de presentar l'obra en disquet o correu electrònic, les referències sobre l'autor o autora hauran d'anar en un document a part, anomenat "Autor", inclòs en el mateix disquet o en el mateix missatge.
- Les obres hauran d'arribar necessàriament abans del 15 d'abril del 2002 a Pere Codonyan (32, carrer Pierre Semard. 66270 El Soler), o a l'adreça electrònica d'EL TEMPS, eltemps@eltemps.com.
- El jurat del premi estarà format per les següents persones: Eliseu Climent, Miquel Calvet i Miquel Payeras. Secretari del jurat, amb veu però sense vot, Pere Codonyan.
- S'anunciarà l'obra guanyadora durant el sopar anual de la Nit de Sant Jordi, el 30 d'abril de 2002 a Perpinyà, organitzat per Omnium Cultural de Catalunya Nord. L'article premiat serà publicat al setmanari EL TEMPS.

Més informació, tel. 0034 963 535 100